

לפני אידיהן פרק ראשון עבודה זרה יח.

מסורת הש"ס

[illegible]

להסלמך עבד כרסניא כו': ומיהו ו אפלי
כחוט השערה (יבמות דף קכא:) ואפלי
הרב וקרא דלא תלמד לעשות במילי ל
קישואין דסנהדרין (דף סח.) ודמות לו
נקובה. אהל זונות כדכתיב (במדבר
כה) אל הקובה: דקדקה. לפסוע
פסיעות נאות וכמיז (תלמי מ)
כל כבודה נות מלך פנימה: שאדם
דש בעקביו. דקדוק פסיעות כי
הכא. ל"א שאדם דורסן ברגליו
שאין חשבין בעיניו כלום: על כל
דרכי. אפילו דקדוק פסיעות:
שאדם יושב ועומק בתורה. והם
גורו על כך: דבר של טעם.
שהסריה אה צימו והרגה את
הסידיו ועדיין קיימת: כלום מעשה
בא לידך. ואשמע איך היית מושג:
מעוט של פורים. שהנחתים לסעודת
פורים נתחלפו לי וחלקתים לעניים
וסבור הייתי שארנקי של דקה היא
ולא נפרעתי מארנקי של דקה:
מתקן יהא חלקי. הואיל והיית
וותרן בממוק: אראך כך.
כלומר זו היא סכרה של תורה:
קלוטוויזי. ממונה עליו: מרחבא.
תרי נקט תלי סכא דינרי והזכים:
נקט ופסיק כחד פראש. התקין
ענייני לבשו כאחד מן הפרשים:
דסתנא אנא. דרך נשים יי: מרחבא
מרתא. כלומר אמתין לך עד
שיסקוק לך ודוגמתו ב"ק כפרק
מרוצה (דף פ:) מאן מרח נמרח
שמואל: פלגא פלה. את השלטון בכל
עת שיעליל עליך פייסהו בממונ: וכי
שלמי. כשיכלו הדינרין ממאי פלחנא:

ההוגה את השם באותיותיו והכי עבד הכי⁶ והתנן אלו שאין להם חלק לעולם הבא⁷ האומר אין תורה מן השמים ואין תחיית המתים מן התורה אבא שאול אומר אף ההוגה את השם באותיותיו להתלמד עבד⁸ כדתניא⁹ לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות אלא מאי טעמא אענש משום הוגה את השם בכפרהסיא [דהוי] ועל אשתו להריגה דלא מיחיה ביה מכאן אמרו¹⁰ כל מי שיש בידו ללמחות ואינו מוחה נענש עליו ועל בתו ללישב בקובה של זונות דאמר ר' יוחנן פעם אחת היתה בתו מהלכת לפני גדולי רומי אמרו כמה נאות בפסעותיה של ריבה זו מיד דקדקה בפסעותיה והיינו דאמר ר' שמעון בן לקיש מאי דכתיב¹¹ עון עקבי יסבני עונות שאדם דש בעקביו בעולם הזה מסובין לו ליום הדין בשעה שיצאו שלשתן צדקו עליהם את הדין הוא אמר¹² הצור תמים פעלו [וגו'] ואשתו אמרה אל אמונה ואין עול בתו אמרה¹³ גדול העצה ורב העלייה אשר עניך פקוחות על כל דרכי וגו' אמר רבי [כמה] גדולים צדיקים הללו שנודמנו להן שלש מקראות של צדוק הדין בשעת צדוק הדין תנו רבנן כשחלה רבי יוסי בן קיסמא הלך רבי חנינא בן תרדיון לבקרו אמר לו חנינא אחי¹⁴ (אחי) אי אתה יודע שאומה זו מן ביתו ושרפה את היכלו והרגה את חסידיו קיימת ואני שמעתי עליך שאתה יושב ברכים¹⁵ וספר¹⁶ מונח לך בחיך אמר לו

ההגה. השם. פ"ה שורשו צמ"צ אומיות ועושה צו מה שהו
חפץ ורוב העולם מפרשים שהיה קורא צפ"י אומיות של
שם המיוחד ^ה צלמותיו של שאר המציאות וזה אין לעשות כדאמר
בפסוקים ס"פ אלו עוצרין (דף ג.) לא כשאני נכתב אני נקרא
אני נכתב צ"ה ונקרא צל"ה ונראה
לר"י שאין להוציא אף אומיות י"ה
כמו שגריליו העולם ששה י"ה הוא
שם המיוחד ועוד נראה להר"ר
אלחנן כי גם אין להוציא א"ד
מאלני דהא א"ד מאלני י"ה מהשם
אין נמתקין ש"ד משד"צ מצבאות
נמתקין וכן הגירסא (שעשועות ש"ד וס'
לה.) פירשם ר"ח משה שאל:
מאלני דהא ש"ד כמו י"ה מה ומיהו
נראה לר"י להמיר דכיון דלא נמצא
בכתוב דמה שהוא נמצא כתוב
בספרים יש לומר שהסופרים
כתבוהו כן ולא תכוונו להוציא את
השם (ועי' מוס' סוכה דף ה. ד"ה יו"ד):
לְהַתְּלַמֵּד עֲבָד. פ"ה ומיהו
הקצ"ה מדרקת כו'
ונראה שלא היה כתוב בספריו אלא
מאי טעמא איענש הוגה בפרהסיא
היה ולכן הוצרך לתת טעם אחר:
מֵה אתה רואה. שהיה נראה
בעיניו שהיה לו לראות שום
דבר יחימה או מלאכים או דבר
אחר א"י כשציל שחיו שומעין קול
האומיות הפורחות ולא היו יודעין
מהו: **וְאֵל** יחב"ל עצמו. אור"ת
דהיכא שיראים פן יעצורם עובדי
כוכבים לעצירה כגון ע"י יקורין שלא
יוכל לעמוד בהם אז הוא מנזה
לחבל עצמו כי ההיא דגיטין (דף טו.)
גבי ליתם שנסבו לקלון שהטילו
עלם לים (ועי' מוס' גיטין דף טו.)
ד"ה קפלו): **וְכִי** שלמי מאי אעביד.
י"מ שהיה נותן להשתלשון מס מן הזוגות
למספר גולגולתם ולכן היה שאל
כי שלמי מה אעשה כי אין אתן
מס העולה למספרם וכן יש לפרש
צרי' פירקא (לולט דף ג.) שווקים
להושי' בהם זנות ועליון מס מהם
אלב כח"י פירש שכל שעה שיעלילו
עליו שיסחדם צמזמן זה:

היו ימים מועטים עד שנפטר רבי יוסי בן קיסמא והלכו כל גדולי רומי לקברו והספידוהו הספר גדול ובחזרתו מצאוהו לרבי חנינא בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה ומקהיל קהלות ברבים וס"ת מונה לו בחיקו הביאוהו וכרכוהו בס"ת והקיפוהו בחבילי וזמורות והציתו בהן את האור והביאו ספוגין של צמר ושיאום במים והניחום על לבו כדי שלא תצא נשמתו מהרה אמרה לו בתו אבא אראך בכך אמר לה אילמלי אני נשרפתי לכדי היה הדבר קשה לי עכשיו שאני נשרף וס"ת עמי מי שמבקש עלבונה של ס"ת הוא יבקש עלבוני אמרו לו תלמידיו רבי מה אתה רואה אמר להן ^גגליון נשרפין ואותיות פורחות אף אתה פתח פיך ותכנס [כך] האש אמר להן מוטב שיטלנה מי שנתנה ואל יחבל הוא בעצמו אמר לו קלצטונירי רבי אם אני מרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל לכך אתה מביאני לחיי העולם הבא אמר לו הן השבע לי נשבע לו מיד הרבה בשלהבת ונטל ספוגין של צמר מעל לבו יצאה נשמתו במהרה אף הוא קפץ ונפל לתוך האור יצאה בת קול ואמרה רבי חנינא בן תרדיון וקלצטונירי ^המוזמנין הן לחיי העולם הבא ^ובכה רבי ואמר יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים ברוראי דביתוהו דר' מאיר בריתיה דר' חנינא בן תרדיון הואי אמרה לו זילא כי מלתא דיתבא אחתאי בקובה של זונות שקל תרקבא דדיגרי ואזל אמר אי לא איתעביד כה איסורא מיתעביד ניסא אי עבדה איסורא לא איתעביד לה ניסא אול נקט נפשיה כחד פרשא אמר לה השמיעני לי אמרה ליה ^זדשתנא אנא אמר לה מתרחנא ^חמרתה אמרה לו נפישין טובא ^ט(ואיכא טובא הכא) דשפירן מינאי אמר ש"מ לא עבדה איסורא כל דאתי אמרה ליה הכי אזל לגבי שומר דידה א"ל הבה ^יניהלה אמר ליה מיסתפינא ממלכותא אמר ליה שקול תרקבא דדיגרא פלגא פלח ופלגא לחוי לך א"ל וכי שלמי מאי אעביד א"ל אימא אלהא דמאיר עוני ומתצלת א"ל

ומי

עין משפט
נר מצוה

פד א מיי' פ"ג מהלכות
משונה הלכה [ו] ח:
ב [מיי' פ"ו מהל' דעות
הל' ז שו"ע י"ד סי' קנז
סעיף א בהגהה]:

רבינו חננאל

עבנש שדיה דוגה
באוויתור
בפרהסס. שכל ההנהגה
את השם באוויתוריו ואין
לו חלק לעוה"ב ואין
דדוהו לתלמוד עבד וכתיב
אל תלמד לעשות אבל
לעשה ולתורה
היה למד להבין ולהורות
היה לו הנהגת בצניעה.
וגורו על אשתו הייתה
נענשה משום אל' משיח
היה שכל מי שיש
ברו למחות ואינו ממחה
תנפש. ונענשה תו' לוי
בקבוצה רבתי ויחנן פסם
אחת עברה בין גדולי
ורומא וברו כמה נאמ
פסיוטורו של ריבו ו
היה זיקוקה בפסיוטורו
ומי דרביה ען עקב
יסובני ען שארם דש
עקביקו וסובני אותו
ליום הדין. בשעת אחרת
פתחו [כל] א' ואמ
הוא אמר הצור תמים
פעלו וכו' אשתו אמר
אל אמנה ואין על
ברו אמרה גדול העצה
היה להעליית אשר ענין
קפוחות על כל דרכי
(איש) [בני] האדם לכל
לאיש דרכיו וכפיו
מעליי: כרחוק בסי'ת
שדיה קורא בו ותיקפיהו
בכלי' מרורות וחציניהו
אל האור כו' ברוריה
דיבתה ד' מאיר ברותה
ד' נגיה כן תרדיון וכו'
אמ' לו ילבעל אלי
כן מילתא דיתבה אחת
בקבוצה של זונות שקל
תיקבא דרעיי ואיל.
אין ידועתא נדה: פשת
טובא כלומר הדם שפשת
ויורה עלה ברותא ואינה
עולה ליטורו כו' וכו'